

Risalet Güneşi

Artık yepyeni bir güneş doğmak üzeredir. Risâlet güneşinin nuru ile bütün kâinat baştan başa aydınlığa kavuşacak, O'nun sesi her yerden duyulacak, adalet, hürriyet, muhabbet, teavün gibi ulvi hasletlet hakim olacak ve böylece saadet ve huzur dolu günler başlayacaktır.

Necip Fazıl o karanlıktan bütün insanlık alemini aydınlatacak bir kurtarıcının gelmesini şöyle dile getiriyor:

“O ân, dünya öyle bir âlemedir ki, yerle gök, bütün kadrosiyle, Büyük Kurtarıcı’yı bekler gibidir. Sadece bekleyen, sıkılan, daralan, boğulan, dünya... Bir yanıfta bitirilmiş eski doğruların ve eskitilmiş yanıfların baştanbaşaya yanıft dünyası...Doğrunun gelmesi ve Nurun inmesi için bu dünyanın şartlarından daha uygun ne olabilir? O gelecek, bütün eskileri yenileyecek, mutlak yeniyi getirecek ve diyecektir: İşte solmayan renk, geçmeyen ân, silinmeyen yazı, yanılmayan ölçü!..”

İşte zifiri karanlığın dehşetinden ve katmerli zulümlerden ruhların boğulduğu, kalblerin katılaşıp taşlaştığı ve kurak topraklar gibi çatladığı o dehşetli asırda, ebedî bir güneşe, nurlu bir sabaha ve ihtişamlı bir bahara şiddetle ihtiyaç olduğu bir dönemde, risâlet semâsından tevhid güneşi gözleri kamaştıracak ve güneşi gölgede bırakacak bir nur, bir azamet ve bir şa'şaa ile dünyaya tecelli etti.

Fahr-i Kâinat Efendimizin (s.a.v) daha dünyaya teşrif ettiği gecede Kâbe'deki putların yere serilmesi, Mecusilerin taptığı ateşin sönmesi, Sava nehrinin yere batması, Kisra Sarayı'nın yıkılması gibi hâdiseler,

“De ki: Hak geldi, batıl yıkılıp gitti. Çünkü batıl, yok olmaya mahkûmdur.”[1](#)

ayetini tastik ve tebşir ediyordu. Risâlet güneşinin ışıklarıyla saadet ve huzur tablosu hakim olmuş, kuşlar, arılar, kelebekler, rengarenk çiçekler, çeşit çeşit meyve veren ağaçlar, deryalarda balıklar, bağlar ve bahçeler ile gökkuşağını bir tablo gibi süsleyen yıldızlar, hasılı bütün mahlukat adeta O'nun gelişini surur ve sevinçle karşıyorlardı.

Cenab-ı Hakk'ın,

“Ey Habibim! Sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım.”

hitabına mazhar olan Habib-i Zîşan Efendimiz'in (s.a.v) ulviyeti ve nuru gözleri kamaştırdı, ulvî sesi kulakları doldurdu ve hidayeti kalplere yerleşti. Zeminiyle, semasıyla, yıldızlarıyla, Ay'ı ve güneşle yepyeni bir âlem teşekkül etti. Âlemin havası ve iklimi değişti. O semâdan inen bereketli yağmurlarla, zemindeki ölmüş kalbler ihya oldu. Ruhlarda esen fırtınalar dindi, insanlar aradıklarını buldu ve gerçek insaniyete kavuştular. Hakiki Mâlik ve Ma'bûdları olan Allah'ı tanıdılar ve tevhid akidesine kavuştular. Akıl ve kalplerine Allah'ın varlığı ve birliği, muhabbet ve mehafeti nakşedildi. İnsanlar hidayet meşalesi olan İslâm dini sayesinde medeniyetin en yüksek mertebesine çıktılar. Bu bakımdan insanlığa en büyük, en sağlam ve en mükemmel medeniyeti hediye eden Hz. Peygamberdir. O, en ulvi ve hakiki bir medeniyet olan İslâm ile beşeriyeti maddî ve manevî terakkinin zirvesine çıkarmıştır.

Evet, insan fitraten medenidir. Bu bakımdan kişi, medeniyet düsturlarını öğrenmekle mükelleftir. Fikir erbabı ve âlimler bunun ehemmiyetini asırlardan beri anlatmaktadırlar. Nev-i beşerin maddî ve manevî terakkisi medeniyet ilemdir. Terbiye-i İlahiye ile mümtaz olan Nebiyi Zîşan Efendimiz'in tesis ve ikmal ettiği hakiki medeniyet odur. Bu bakımdan medeniyeti O'ndan almak, hablü'l metin olan İslâm medeniyetine sarılmak lazımdır. Bu medeniyetten mahrum olan fert ve cemiyetler büyük bir hasarete düçar olurlar. İslâm medeniyetinin esasları olan adalet, istikamet, yardımlaşma, uhuvvet, sadakat ve hilim gibi ulvi hasletler ile bezemek lazımdır. Güzel ahlak ilim ve medeniyetten evvel gelir. İslâmiyet'in getirdiği güzel ahlak ile ahlaklanmadan gerçek medeniyet tahakkuk etmez. Zulmü ve istibdadı ortadan kaldıran ve her türlü meşru ve makul hürriyeti temin eden İslâm medeniyetidir.

“Bak! Öyle bir ziya-yı hakikat neşreder ki: Eğer onun o nuranî daire-i hakikat-ı irşadından hariç bir Sûrette kâinata baksan; elbette kâinatın şeklini bir matemhâne-i umumî hükmünde ve mevcûdatı birbirine ecnebi, belki düşman ve câmidâtı dehşetli cenazeler ve bütün zevil-hayatı zeval ve firakın sillesiyle ağlayan yetimler hükmünde görürsün. Şimdi bak: Onun neşrettiği nur ile o matemhâne-i umumî, şevk u cezbe içinde bir zikirhâneye inkılâb etti. O ecnebi, düşman mevcûdat, birer dost ve kardeş şekline girdi. O câmidât-ı meyyite-i samite; birer munis memur, birer müsahhar hizmetkâr vaziyetini aldı ve o ağlayıcı ve şekva edici kimsesiz yetimler, birer tesbih içinde zâkir veya vazife paydosundan şâkir sûretine girdi”².

Peygamber-i Zîşan Efendimiz (s.a.v) insanlara hidayet yolunu göstererek, onları kendileri gibi mahlûk olan varlıklara, yıldızlara, ateşe, kendi elleriyle yaptıkları putlara ve batıl şeylere tapmaktan kurtardı. Onlara Vahid, Ehad ve Samed olan Zat-ı Zülcelâl'i tanıttırdı. O'nu sevdirdi, yalnız O'na ibadet edileceğini anlattı. Böylece kalplerdeki kat kat buzları eriterek, yerlerine nice çiçekler ve meyveler yetiştirdi.

“İşte bak: Şu cezire-i vasiada vahşi ve âdetlerine mutaassıb ve inadçı muhtelif akvamı, ne çabuk âdât ve ahlâk-ı seyyie-i vahşiyanelerini def'aten kal' ve ref' ederek, bütün ahlâk-ı hasene ile techiz edip bütün âleme muallim ve medenî ümeme üstad eyledi. Bak! Değil zâhirî bir tasallut, belki akılları, ruhları, kalpleri, nefisleri fetih ve teshir ediyor. Mahbûb-u kulûb, muallim-i ukûl, mürebbi-i nûfûs, sultan-ı ervah oldu.”³

Güneş, nasıl ki gecenin karanlığını aydınlatıp, sisli ufukları parlattığı gibi, hakikat güneşi olan Hz. Muhammed (s.a.v)'in mübarek feyiz ve bereketi de cihanı kaplayan cehalet, zulüm ve hıyanet karanlıklarını söküp atmıştır. Hz. Musa'yı Fravun'un, Hz. İbrahim'i Nemrud'un zulüm ve şerrinden muhafaza eden Allah (c.c) Hz. Peygamber'i (s.a.v) ve ashabını da Ebu Cehil gibi mütekebbirlerin zulümlerinden kurtarmıştır. O'nun feyzi sayesinde insanlık aleminin ekserisi bir olan Allah'a inanmış, O'na secde etmiş, O'nu sevip- sevdirmiş ve emirlerine tabi olmuşlardır.

Evet, Peygamber Efendimiz (s.a.v) o devr-i cehaleti devr-i nura ve o asr-ı zulumatı asr-ı saadete tebdil etti. Yani, kış ve buzistanı baharistana, kumistanı bostan ve bağistana çevirdi. Zamanın haşin yüzünü tebessüm eden gül çiçekleriyle güldürerek cihanın renk ve kokusunu değiştirip cennetasa bir bahara dönüştürdü. Fetret döneminin altı yüz senelik zulüm, cehalet ve dalalet karanlığını izale etti. Karleyn'in dediği gibi; Hz. Peygamberin (s.a.v) gelmesi **“Zulümattan nura bir tulu idi.”** Çünkü bütün âlem, zaman ve mekan artık kurtarıcısına kavuşmuştur.

Bu nur ve güneş, cihanı kaplayan kesif bulutları izale etti ve bütün alemi ışıklandırdı. Beşeriyet, cehalet zincirlerinden, putperestlikten, dalaletten, akıl ve hikmete uygun olmayan her türlü hurafelerden kurtuldu, hak ve hakikate muvafık en yüksek seciyelere kavuştu. Hiç acımadan kızını diri diri toprağa gömen insanlar, artık bir karıncayı bile incitmez hale geldiler.

Resûl-i Ekrem (s.a.v) inkılâpların en büyüğünü başardı. Getirdiği o nur ile umumi bir adalet ve müsalemet esasları tesis edildi. Birbirleriyle düşman olan kabileler arasındaki kin ve düşmanlığı izale ederek onların arasında muhabbet ve uhuvveti tesis etti. Artık o insanlar, kardeşinin nefisini kendi nefesine tercih edecek büyük bir alicenaplık ve fedakarlık yapacak bir duruma geldiler. Allah Resûlü (s.a.v)

---

bütün müminlere bütün zaman ve mekana mahsus, ebedî ve kopmaz bağ olan bir din kardeşliğini getirerek, insanlığı perişan eden kavim ve kabile taassubunu ortadan kaldırdı. Nefreti-muhabbete, ihtilafı-ittihada ve düşmanlığı-dostluğa inkılap ettirdi. İnsanların korkularını emniyete, yeislerini ümide, düşmanlıklarını dostluğa, cehaletlerini marifete, vahşetlerini ünsiyyete çevirdi. Artık İslâm dini ile şereflenen o müminler Allah'ın rızasından başka hiçbir şey düşünmez, O'ndan başkasını görmez ve işitmez oldular. Onlar için en büyük gaye, Allah'ın rızasını kazanmak, O'nu tanımak, anlatmak, sevip sevdirmek ve kurbiyetine mazhar olmaktı. Bunun içindir ki, kendilerinde, Azîz ve Celîl olan Allah'a karşı, hummalı bir ateş gibi aşk, muhabbet ve mehafet zuhur etti. Kazandıkları ulvî hakikatlerle Cenâb-ı Hakk'ın ind-i mâneviyesinde, akılların kavrayamayacağı kemalata, lütuf ve ihsanlara mazhar oldular.

Elbette ki, Hz. Peygamber'de (s.a.v) bulunan güzel ahlâk, feyiz, kemalat ve diğer bütün güzel vasıflar, O'nun kendi kesbi ile değildi. O ulvî hasletleri, O'nun ruhuna ve fitratına, bizzat Cenâb-ı Hak yerleştirmiş ve O'nu öylece terbiye etmişti. Nitekim Peygamber Efendimiz de *"Beni, Rabbim terbiye etti, terbiyemi en güzel bir şekilde yaptı."* sözüyle sahibinin, hamisinin Cenâb-ı Hak olduğunu ifade buyurmuştur. Demek ki, O'nun hocası bizzat Allah'tır. Zaten zifiri karanlık içinde bulunan bir topluluk içerisinde iman ve tevhid esaslarını bütün cihana hakim kılacak bir zatın yetişmesi mümkün değildi. Hz. Peygamber'in (s.a.v) tebliğ ettiği hakikatlar, kendisinde bulunan güzel vasıflar ve ulvî seciyeler yaşadığı toplulukta yoktu ki, onlardan öğrenmiş ve onları örnek almış olsun. O, (s.a.v) âdeta bataklık içerisinde biten bir gül idi.

"Nebiy-i Zîşan (A.S.M.) tecelliyat-ı İlahiyeye mazhar ve makestir; masdar ve menba' değildir. Çünkü o zât yalnız âbiddir ve ibadetçe herkesten ileridir. Demek bu kadar görünen terakkiyat, kemalât onun zâtî malı değildir. Ancak hariçten verilen Rahman-ı Rahîm'in tecellileridir."[4](#)

Resûl-i Ekrem Efendimiz(s.a.v) o devrin insanların inançlarına, fikirlerine ve yaşantılarına taban tabana zıt bir dava ile ortaya çıktı. O (s.a.v), şirk, putperestlik, dalalet ve ahlâksızlık ile cihad etmek üzere vazifelendirilmiş idi. Hz. Peygamber (s.a.v) gençliğinden beri putperestlikten, zulümden ve her nevi ahlâksızlıktan nefret ederdi. Cehalet devri kötülüklerinden hiçbiri O'na bir leke bulaştıramamıştır. Kendisine henüz peygamberlik vazifesi verilmeden önce de ruh, akıl ve ahlâk bakımından insanların en üstünü idi. Habib-i Kibriya Efendimiz daha dünyaya teşrif etmeden pederi, altı yaşında iken de validesi vefat etmişti. Küfür ve cahiliyetin nefesini hiçbir zaman pâk çehresinde hissetmedi. Çocukluğunda kendisini oyun oynamaya davet eden akranlarına: *"İnsan daha yüksek ve daha mühim maksatlar için yaratılmıştır."* derdi.

Hz. Peygamber'in mensup olduğu Kureyş kabilesi, büyük bir itibar sahibi ve nüfus bakımından da kalabalık idi. Allah Resûlü, İbrahim peygamberin oğlu olan İsmail'in neslindendi. Bu bakımdan O'nun cediti Arap ahalisinin seyyidi ve dünyanın en büyük mabedi olan Kâbe'nin de muhafızı idiler. O'nun cediti Hz. İbrahim'in (a.s) baki kalan

---

dini ile amel eden mütedeyyin kimseler idi. Bu bakımdan onlar da ehl-i necattır. İmam-ı Azam Fıkh-ı Ekber adlı eserinde onların iman üzere öldüğünü ifade eder.

Bediüzzaman Hazretleri de şöyle buyurur:

“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın peder ve vâlideleri ehl-i necattır ve ehl-i Cennet'tir ve ehl-i imandır. Cenâb-ı Hak, Habib-i Ekreminin mübarek kalbini ve o kalbin taşıdığı ferzendane şefkatini, elbette rencide etmez.”[5](#)

Bediüzzaman Hazretleri *“Resul-i Ekrem (s.a.v)’in peder ve validesi neden O’na imana muvaffak olamadılar? Neden bi’setine yetişemediler?”* sualine şu harika cevabı verir:

“Cenâb-ı Hak, Habib-i Ekreminin peder ve vâlidesini, kendi keremiyle, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın ferzendane hissini memnun etmek için, vâlideynini minnet altında bulundurmuyor. Vâlideynlik mertebesinden, manevî evlâd mertebesine getirmemek için; hâlis kendi minnet-i rububiyeti altına alıp, onları mes'ud etmek ve Habib-i Ekremini de memnun etmeği rahmeti iktiza etmiş ki, vâlideynini ve ceddini, ona zahirî ümmet etmemiş. Fakat ümmetin meziyetini, faziletini, saadetini onlara ihsan etmiştir. Evet âlî bir müşirin, yüzbaşı rütbesinde olan pederi huzuruna girmesi; birbirine zıd iki hissin taht-ı tesirinde bulunur. Padişah o müşir olan Yaver-i Ekrem'ine merhameten, pederini O'nun maiyetine vermiyor.”[6](#)

Dipnotlar:

[1](#) İsra Suresi 17/81.

[2](#) Sözler.

[3](#) Sözler.

[4](#) Mesnevi-i Nuriye.

[5](#) Mektubat.

[6](#) Mektubat.